

Životopis sv. Gabriela od Bolestnej Panny Márie

Sv. Gabriel od Bolestnej Panny Márie, vlastným menom František Possenti, sa narodil 1.3.1838 v talianskom Assisi, ako jedenáste z 13 detí Santeho a Agnesy Possenti. Bol pokrstený ešte v ten istý deň a dali mu meno František. Jeho otec bol právnikom a prijal miesto vysokého úradníka v meste Spoleto, kde sa s celou rodinou presťahovali. František bol veľmi obľúbený u svojich kamarátov. Ale nemyslime si, že to bolo kvôli jeho svätosti. Bolo to skôr naopak. František bol totiž veľmi márnivý, mimoriadne spoločenský, bol výborným jazdcom na koni, rád chodil na poľovačky a vystupoval v divadle ako tanečník. Dokonca naraz chodil s dvomi dievčatami. Preto ho jeho kamaráti volali "il damerino", čo znamená záletník. Ale keď videl priame nebezpečenstvo pre svoju dušu, vedel energicky zasiahnuť. Tak keď ho raz istý nemravník pokúšal, odohnal ho veľkým záhradníckym nožom. Takéto počínanie prekvapilo jeho kamarátov, ale František vedel, prečo to robí.

Pred dokončením školy veľmi vážne ochorel. Vtedy sľúbil, že ak sa uzdraví, začne viesť zbožný život a vstúpi do kláštora. Neskôr sa skutočne uzdravil a nadviazal kontakty s Jezuitmi, ale odkladal vstup do noviciátu, až nakoniec na sľub zabudol. Viackrát cítil, že je pri konci svojich síl, modlil sa o pomoc a sľuboval, že skončí s osudnou dvojkoľajnosťou. Ale definitívne a neodvolateľne sa rozhodol až 22. augusta 1856 pred obrazom Bolestnej Panny Márie. Bol uzdravený, a teraz už naozaj vstúpil do pasionistickej rehole v Morovalle. Bolo to hneď po tom ako dokončil štúdiá - 21.9.1856. Vtedy prijal rehoľné meno Gabriel od Matky Bolestnej. Jeho rodina a známi z toho boli šokovaní a mysleli si, že František tam dlho nevydrží a že o pár týždňov sa vráti domov. Lenže on vytrval a o rok neskôr, 22.9.1857, zložil rehoľné sľuby.

V kláštore viedol príkladný život. Pustil sa do ďalšieho vzdelávania a vynikal sviežou myšliou a úžasnou pamäťou. Okrem toho pestoval hrdinské umŕtvovanie, často rozjímal o Kristovom umučení, mal mimoriadnu úctu k Sviatosti Oltárnej a k Panne Márii. Koncom roka 1861 znova ochorel. Prechladol, pridružila sa tuberkulóza. Sily mu ubúdali. Už nebolo nádeje na uzdravenie. Všetkých odprosoval, ak ich náhodou niečím pohoršil. Vypovedal sa a 27. februára 1862 v Isole zomrel. Mal iba dvadsaťštyri rokov. Pochovali ho v Isole.

Hoci Gabriel zomrel v povesti svätosti, proces blahorečenia sa pre búrlivé obdobie mohol začať až o 30 rokov neskôr v r. 1892. Jeho telesné pozostatky chceli preniesť do pasionistického kláštora Madonna della Stella pri Spolete. Avšak akosi sa o tom dozvedeli miestni obyvatelia, vo veľkom počte sa zhromaždili pri svätcovom hrobe a nedovolili ho odniesť. Bol to podnet pre vznik svätyne v Isole del Gran Sasso, do ktorej prichádza ročne asi 700 tisíc pútnikov. Božieho služobníka Gabriela od Bolestnej Božej Matky vyhlásil za blahoslaveného r. 1908 pápež sv. Pius X. a za svätého v máji 1920 pápež Benedikt XV. V r. 1926 pápež Pius XI. vyhlásil tohto sympatického svätca za spolupatróna talianskej mládeže a v r. 1959 ho Ján XXIII. vyhlásil za hlavného patróna celej abruzskej oblasti (v strednom Taliansku). Uctieva sa i ako patrón seminaristov a študentov. Na jeho príhovor sa stalo viacero zázračných uzdravení.